

saa i reen juridisk Henseende, thi naar man i en Lov har en Bestemmelse, der forbyder Forudbetaling, Recognition og Indfæstning, og man saa spørger, hvad der skal skee, naar Forudbetaling eller Recognition eller Indfæstning alligevel er anlagt, skal dette Spørgsmaal naturligtviis besvares efter, til hvis Fordeel Forbudet var sat, og naar det nu er givet, at Forbudet er sat i den Partis Interesse, som maatte have erlagt Forudbetalingen, bliver det efter Lovgivningens almindelige Bestemmelser en ligefrem Selsfølge, at Tilbageføgningsret i dette Tilfælde finder Sted. Mangelen af en Bestemmelse herom hidrørte ingenlunde fra en Forsømmelse; at man undlod at sætte den ind, kom af, at man ikke vilde belemlre Lovforslaget med unødvendige Bestemmelser, Bestemmelser om Ting, som ligefrem kunne uledes af Lovgivningens almindelige Grundfætninger. Da nu Landstinget imidlertid af de omtalte Grunde standsede Lovforslaget ifjor, ved fra 1ste Behandling at sende det i Udvalg, er det jo naturligt, at det nu taar har følt en Slags trykkende Forpligtelse til at gjøre noget Mere ud af det, end det maaskee ellers vilde have fundet Anledning til, og det turde være, at dette er en af Grundene til de mange enkelte Bestemmelser, der her ere komne ind, og hvoraf flere ere gode, findrige og velkænkte, men som ingenlunde have været krævede med nogen stor Nødvendighed. — Maa jeg kortelig omtale Forskjellighederne mellem Lovforslaget her og det Forslag, som vi vedtog ifjor. Der er først nogle, som den høitærede Regjering har foretaget — maa jeg herved indsfyde den Bemærkning, at den høitærede Regjering uden Tvivl har været enig med Folkethinget i, at en Bestemmelse om Tilbageføgningsret er unødvendig, siden den ikke i sit Forslag havde optaget nogen saadan Bestemmelse — af Regjeringen er der foretaget 2 Forandringer i § 2, som begge ikke ere aldeles uvigtige. Den ene er en Forandring, som gaaer ud paa at gjøre Lovforslagets saarlige Punkt mindre saarligt; det saarlige, det farlige Punkt ved Lovforslaget er naturligtviis den Undtagelse fra Reglen om den jevne Betaling gennem alle Aarenes Lov, at der kan skee et Afslag i de første Aar og

en tilsvarende Forhøielse i de senere Aar. Dette saarlige Punkt har Regjeringen søgt at begrænde derved, at den har sagt, at Forhøielsen i intet Tilfælde maa være større end $\frac{1}{5}$ af Forpagtningsafgiften. Jeg anseer det for en Forbedring; om den end ikke borttager det svage Punkt, gjør den dog dette mindre farligt. — Derimod er der en anden lille Forandring, som man ikke ved Sagens Behandling i det andet Thing synes at have tillagt tilstrækkelig Vægt. Det er, naar der i § 2 er sagt, at Jorddroten herefter ikke maa modtage eller betinge sig af Forpagteren anden Betaling eller Ydelse som Bederlag for Brugen end den aarlige Forpagtningsafgift. Der stod i Lovforslaget, saaledes som vi vedtog det ifjor, at han ikke maatte modtage eller betinge sig anden Betaling eller Ydelse end den aarlige Forpagtningsafgift; men der stod ikke „som Bederlag for Brugen“. I den høitærede Indenrigsministers Motiver til Lovforslaget oplyses det, at Hensigten dermed er den, at gjøre det tydeligt, at Loven ikke forbyder Jorddroten at betinge sig Sikkerhedsstillelse, saaledes som det hidtil jevnlig har været Brug. Jeg troer imidlertid, saaledes som det ogsaa billigedes under Forhandlingerne ifjor, at der under „Betaling eller Ydelse“ ikke kan indbefattes Sikkerhedsstillelse, og at man altsaa ikke behøvede de tilføiede Ord for at bevare Muligheden af Sikkerhedsstillelse. Men sætter man disse Ord ind, er det klart, at man lettelig aabner en Mulighed for dem, der nu ville omgaae Loven, til at omgaae den ad nye Veie. Sæt, at en Mand, der vil bortforpagte en Gaard, sætter i Contracten: „Som Bederlag for Brugen af Gaarden“ — eller hvilke contractmæssige Udtryk man nu vil bruge — „betales der 800 Rd. aarlig; endvidere betaler Forpagteren for Ret til at kjøre ind paa min Jord og tage Mergel 400 Rd. om Aaret“; denne Ydelse falder saa ikke ind under Ordene „som Bederlag for Brugen“; med den kan der altsaa tumles saaledes, ved Forudbetaling osv., at man omgaaer Lovens Forskrift. Ved at indsætte dette Par Ord giver man altsaa, uden at faae Noget opnaaet derved, Afgang til en Omgaaelse af Loven. Jeg